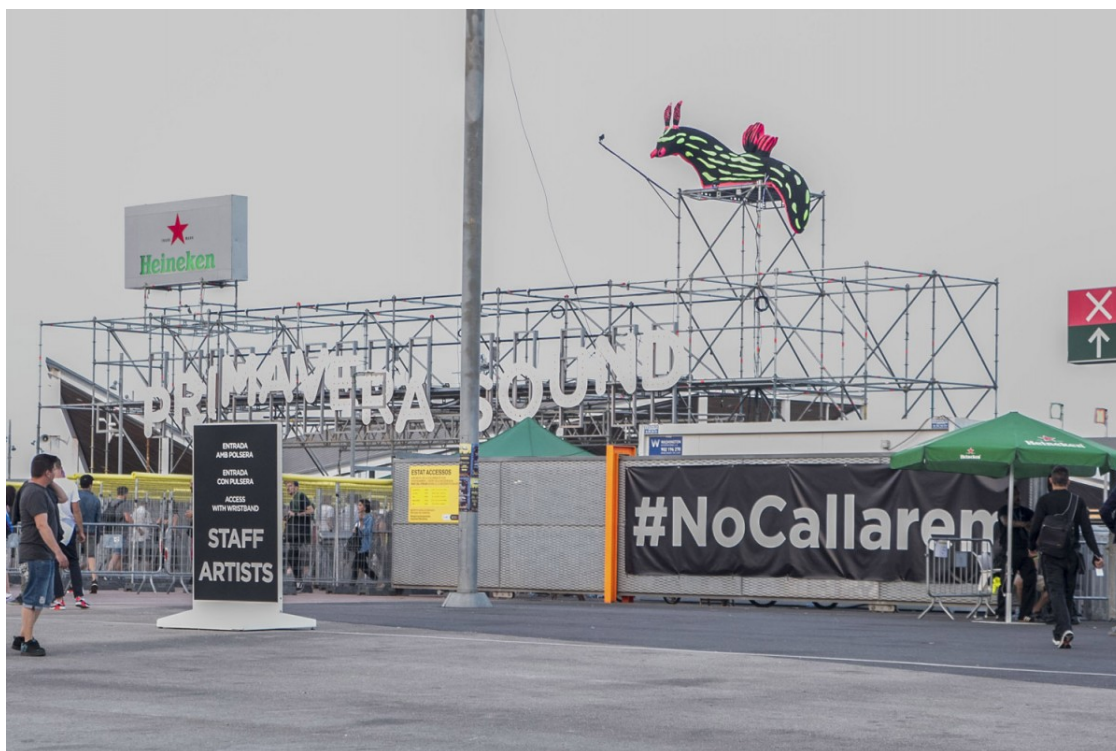

El Primavera Sound en 10 moments musicals

Repassem els tres dies de festival al Parc del Fòrum amb deu concerts que l'han marcat | Del bany de masses d'Arcade Fire al retorn de Descendents passant per artistes catalans com Mishima i El Petit de Cal Eril

Primavera Sound 2017 | Xavier Mercadé

El Primavera Sound 2017 ha deixat estampes per a la posteritat, algunes que difícilment es tornaran a repetir -com el pas de **Van Morrison**-, i d'altres que segurament es podran viure de nou un cop passat el temps reglamentari, com els concerts d'**Arcade Fire** o **Solange**. De les més de 200 actuacions que s'han pogut veure al Parc del Fòrum en aquests tres dies, en seleccionem 10 que per algun motiu o altre han estat especials.

Mishima

Dijous a les 6 de la tarda és aquella hora en què les piles encara estan carregades, les cames no pesen i la quantitat de cervesa ingerida està sota control. Va ser força nombrós el públic que va rebre l'*Ara i res* (Warner, 2017) de **Mishima**, potser el primer grup que fa sonar els versos de Joan Vinyoli entre el ciment del Fòrum.

El reduït de públic local que van escollir a Carabén i companyia va corejar els versos de temes nous i antics, des dels udols de "L'or" i "Tot torna a començar" fins que es va començar a intuir "L'olor de la nit" i va esclatar "Qui n'ha begut".

Mishima van sonar amb cruesa, donant gran protagonisme a la guitarra, mimant les cançons estimades per tots i les que encara han de sonar unes quantes vegades més fins que els tinguem el mateix afecte. Mentrestant, però, el quintet pren cura de cada acord, com si reclamés ser "Qui més estima" dels dos.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=v1Dyx6v-f2k>

Bon Iver

No era fàcil la tasca amb què Justin Vernon s'enfrontava al públic de la primera jornada del festival. Si bé les expectatives al voltant del seu nou disc, *22, A Million* (Jagjaguwar, 2016), eren altíssimes després de dos treballs sublims, la tardor passada deixava un disc sintètic que no va acabar de convèncer la majoria dels seguidors de **Bon Iver**, acostumats al seu folk intimista.

Fins i tot els més escèptics, però, van haver de rendir-se davant d'un directe apostrofant on l'electrònica rupturista del seu darrer treball es va colar sota la pell del públic de la mateixa manera que abans ho havia fet el frec de les cordes de la seva guitarra. L'evolució quedava així més que ratificada.

La primera part del xou, efectivament, va estar marcada pels sintetitzadors i l'*auto-tune*, però a la segona hi va haver espai per a les melodies afectades de la seva anterior època. Així, "Holocene" es va rebre en bona part amb els ulls tancats, entre abraçades i alguna llàgrima, i el concert va explotar amb els darrers acords de "Skinny Love", interpretats a veu i guitarra per un Vernon tot sol a l'escenari.

El Petit de Cal Eril

Joan Pons i companyia presentaven *La Força* (Bankrobber, 2016) a les 5 de la tarda del divendres sota el sol de l'escenari Ray-Ban. Tot i la calor que feia curiosos, amics i fans van arregar-se al voltant d'un grup que flueix allà on sigui i davant de qui sigui. La mitja hora va quedar-se curta, de totes maneres la banda va poder combinar les cançons del nou disc amb altres perles d'anteriors àlbums.

Sinkane

Propostes tan excitants com la de la formació que lidera el músic britànic d'origen sudanès Ahmed Gallab són cares de veure a casa nostra i difícils d'imaginar en un context que no sigui el del Primavera Sound.

Al seu projecte vibrant hi imperen els ritmes africans i s'hi barregen la música electrònica amb el jazz, un funk deliciós i el pop d'arrel arribat des del Sudan. Al festival, Gallab hi presentava el seu darrer àlbum, *Life & Livin' It* (City Slang, 2017), concebut com un veritable diàleg entre cultures.

El fet de trobar un grup com **Sinkane** entre el cartell i en un escenari com el Primavera fan reconèixer la vocació multicultural del festival, que fa esforços de gegant per sortir de les propostes òbvies i obliguen a fer una mirada a la classe mitjana de la programació, aquella que no reuneix centenars de milers d'espectadors però es dedica en cor i ànima a entretenir els que hi ha.

The Magnetic Fields

L'Auditori Rockdelux va acollir, en dues jornades consecutives i davant dels pocs privilegiats que van aconseguir fer-se amb l'entrada especial, una de les actuacions més esperades d'aquesta edició, que va resultar ser també de les més originals.

Amb luxe orquestral i una escenografia teatral plena de fantasia, Stephin Merrit va presentar acompanyat dels seus **The Magnetic Fields** les cançons del quintuple àlbum que acaben de treure,

50 Song Memoir (Nonesuch Records, 2016), una autobiografia cantada on dedica una peça a cada any de la seva vida. La música de les noves cançons evoluciona des dels ukeleles solitaris fins als sons barroc i un pop sintètic quasi operístic, amb melodies fenomenals de baixa revolució que van ser ben rebudes entre les butaques de l'Auditori.

Que el grup apareixeria amb un excel·lent repertori ja era sabut, però la fina ironia i l'humor àcid amb què Merrit va narrar la seva història vital el van confirmar, més enllà del seu estatus de gran personalitat de l'indie, en un grandíssim mestre de cerimònies.

Descendents

El retorn dels pares del hardcore melòdic a Barcelona va ser una història d'amor amb tots els elements: passió, energia, vitalitat i el pessic de nostàlgia que fa especials els concerts. Presentaven el disc que van treure l'any passat després de 13 anys de silenci, i hi havia ganes que en toquessin cançons però més n'hi havia de sentir clàssics del punk-pop com "Suburban Home", "Hope" o "I Don't Wanna Grow Up".

Descendents. Foto: Xavier Mercadé

The xx

Minimalisme, afectació i nocturnitat són els tres eixos sobre els quals camina el trio britànic **The xx**, que continua l'escalada cap a l'Olimp musical i que, tot i la seva joventut, carregava sobre l'esquena la responsabilitat de coronar la nit de divendres amb el teló de fons d'un escenari immens.

La formació va debutar al festival l'any 2012, i cinc anys després el seu retorn -amb dos discos més sota i un *savoir faire* guanyat a còpia de trepitjar escenaris i lliurar batalles en directe-

quedava més que amplificat. La veterania es va fer palpable en la manera de controlar les llums i ombres, calcular els silencis, pausar els *tempos* i també fer ballar al seu gust.

Jugar amb els ritmes i les textures és el principal baluard del trio, que va acaronar consciències amb "Say Something Loving" i "Fiction", es va reinventar amb una versió revisada de "Shelter", va tornar als orígens amb "VCR", va fer ballar amb "Dangerous" i "On Hold", ens va posar nostàlgics amb la instrumental "Intro" i va finalitzar amb l'apunt romàntic de "Angels".

Junun

El projecte del compositor israelià Shye Ben Tzur i el col·lectiu de músics indis The Rajasthan Express es va confirmar com una de les propostes més interessants del festival. No hi havia el guitarrista de **Radiohead** Johnny Greenwood (que també ha col·laborat en l'únic disc homònim de **Junun**), i tot i això les connexions orientals i occidentals van fructuar tan bé que no hi havia cap ànima quieta al públic. Tradició *qawwali* i sufí per a les masses, *groove* constant a través d'instruments que es veuen poc. En definitiva, música que demostra que el món és petit i ple d'oportunitats per crear coses noves des de la tradició.

Seu Jorge

La vida i aventures de l'entranyable Steve Zissou quedaven retratades amb enquadraments simètrics a *The Life Aquatic*, pel·lícula dirigida per Wes Anderson l'any 2004, on el brasiler **Seu Jorge** va ser l'encarregat de la banda sonora.

Poc més d'un any després de la mort de **David Bowie**, el músic el va homenatjar interpretant les cançons del film, que revisiten a ritme de bossa nova i melodies populars brasileres alguns dels clàssics més populars del Duc Blanc, entre les quals "Rebel Rebel", "Life On Mars?" o "Starman", a la qual en directe va donar una nova bellesa.

El poder de convocatòria de **Seu Jorge**, tot i solapar-se amb una llegenda com Grace Jones, va ser subestimat per molts, que es van quedar sense espai a les grades de l'escenari Ray-Ban, plenes a rebotar des d'una bona estona abans del concert.

Arcade Fire

Destacar entre els 223 grups que formen part del cartell en un dels festivals més rellevants del sud d'Europa no és tasca fàcil, però tot just finalitzat el concert d'ahir dissabte la sensació general era que **Arcade Fire** s'acabaven d'endur la corona a la banda més catàrtica del cap de setmana.

No va ser el de dissabte el millor xou dels canadencs, liderats per Win Butler i Régine Chassagne. Si bé van sonar impecables i sense fissures, el cert és que va mancar aquella energia desbordant que els fa connectar amb les entranyes del públic. Pantalles massa baixes durant la meitat del concert -que impedié seguir-lo més enllà de les primeres files- i un *tour* que es troba en un moment de transició a l'espera de la sortida del nou àlbum van demostrar que la banda està reformulant les maneres. Però quan un es diu **Arcade Fire** i té cançons com "Rebellion (Lies)" i "No Cars Go" entre el repertori, fins i tot un concert a mitges val per rendir a bon nivell i donar-se un bany de masses.

Cal una especial menció per al -aquest sí- fantàstic concert que van oferir durant la posta de sol la jornada de dijous, en un escenari de 360° dins l'Unexpected Primavera, la principal novetat d'enguany, secció del festival que ha portat tres artistes -**Mogwai** i **HAIM** són els altres dos- a actuar-hi per sorpresa.

Arcade Fire al concert sorpresa que van fer el dijous. Foto: Xavier Mercadé